

Vörös Huba

1959–2025

Szeptember 14-én elhunyt Vörös Huba, a Magyar Nemzeti Levéltár Baranya Vármegyei Levéltárának kiváló munkatársa. Szakmai elkötelezettsége, ugyanakkor közvetlen, barátságos természete és mindig segítőkész hozzáállása miatt a magyar levéltáros társadalom széles körben megbecsült alakja volt. Ha rá gondolunk, elsőként mindannyiunknak áldozatkész, tevékeny munkabírása, szerény, kollégáit tisztelő, megfontolt egyénisége jut eszünkbe.

Vörös Huba Somogysámszonban született 1959. július 11-én, pedagógus szülők második gyermekeként. A családi háttér meghatározó volt: édesapja és édesanyja példáját követve bátyja és ő is a tanári pályát választotta. Huba 1983-ban szerzett diplomát a Pécsi Tanárképző Főiskolán ének-zene tanári és népművelés szakokon. A zene egész életében fontos szerepet játszott: hosszú időn át kórusban énekelt, s barátai szerint szinte bármilyen hangszeret képes volt megszólaltatni. Művelődésszervezői érdeklődése már főiskolai tanulmányai előtt is megmutatkozott, amikor egy évet a pécsi József Attila Művelődési Házban dolgozott. Diplomája megszerzése után egykori tanára, Ujvári Jenő – akkor a Baranya Megyei Múzeum igazgatója – hívta a múzeum közművelődési osztályára, ahol kiállításokat és múzeumpedagógiai foglalkozásokat szervezett. 1988 márciusában a Baranya Megyei Tanács Művelődésügyi Osztályához került, majd két év múlva, 1990 februárjában Szita László igazgató hívására a Baranya Megyei Levéltárban folytatta pályáját, előbb közművelődési főelőadóként, később levéltárosként. A kollégák visszaemlékezése alapján lendületesen és határozott koncepcióval lépett be az intézménybe. Korábbi, tanácsi tapasztalatait igen gyorsan hasznosítani tudta a levéltár, vezető szerepet kapott a megyei tanácsi iratok beszállításának megszervezésében és levéltári elhelyezésének kialakításában, majd referense is lett a tekintélyes mennyiségű iratanyagban. Az 1990-es évek első felének további jelentős iratbeszállításainál hasonló minőségben tevékenykedett, és komoly szerepet vállalt a feldolgozásokban, így rövidesen rábízták a belső feldolgozási osztály vezetését. Szita László személyi fejlesztési koncepciójának megfelelően, több pécsi kollégához hasonlóan Huba is elvégezte 1993-ban az ELTE levéltáros szakát, és később is számos továbbképzésen vett részt. Önképzése, tanulási vágya és szorgalma révén egyre több kompetenciával és lendülettel látta el a rábízott feladatokat, különösen a szervellenőrzések szervezését. A 2000-es években már rendszeresen őt keresték a megyei és az önkormányzati szervek mindennemű irattározási, selejtezési kérdéssel. A Baranya Megyei Kormányhivatal vezetői és munkatársai egyaránt kiemelték, hogy Huba mindig konstruktív, segítő és partneri viszonyt ápolt velük, és a jogszabályi környezet változásait úttörő módon, minden érintett fél számára előnyösen

tudta adaptálni. A megyei közigazgatás szereplői nagyra értékelték, hogy a levéltár ellenőrző feladatait bölcsességgel, türelemmel és baráti légkörben tudta érvényesíteni.

2004 és 2013 között, közel 10 éven keresztül töltötte be az archívum igazgatóhelyettesi pozícióját. Ebben a minőségében különösen összetett, kihívásokkal teli időszakban vette vállára a levéltár terheit. Fáradhatatlanul, a levéltár és a munkatársai számára nélkülözhetetlenül, ugyanakkor szerénységgel biztosította az intézmény üzemeltetését, neki volt köszönhető a levéltár teljes adminisztratív működése. Ebben az időszakban arra is volt energiája, hogy a szomszédos levéltárakkal, levéltári vezetőkkel szoros munkakapcsolatot alakítson ki, az intézményvezetőkkel konstruktív, segítő viszonyt ápoljon. Ahogy Polgár Tamás (Somogy) és Ruzsa Éva (Tolna vármegye) is kiemelte, Hubával mindig kölcsönösen számíthattak egymásra.

Emberi és szakmai nagyságát mutatja, hogy miután 2014-től hátrébb kellett lépnie az intézmény irányításától, figyelmes, gondos, szerető „atyaként” a háttérből biztosította az operatív munkát, illetve a mindennapokat. Soha nem kérkedett a rá háruló felelősséggel és munkateherrel, hanem csendes áldozatvállalással, alázattal végezte feladatait. Úgy gondolom, számos érdeme közül éppen ez a szerény önfeláldozás az, amit mindenképpen ki kell emelnünk személyével kapcsolatban: ember maradt egy több mint ellentmondásos időszakban. Energiájából még arra is jutott, hogy a pályakezdő fiatalokat bevezesse a levéltári munka alapjaiba, megossza velük tapasztalatait, emlékeit és a szakma apró, de lényeges részleteit. Utolsó két aktív évében kiépítette a szervellenőrzésért felelős munkacsoportot és utódjaként betanította e munkacsoport koordinátorát.

Nem véletlen, hogy 2024-es nyugdíjas búcsúztatóján több kolléga is megemlékezett Huba kvalitásairól, levéltárosi tevékenységéről. Dicsérő soraik, méltató gondolataik sokat jelentettek a számára, és a baranyai munkatársak is örömmel vették, hogy pályafutását ilyen módon is elismerték. A rendszerváltást követő évtizedekben számos kiváló szakember dolgozott velünk, ám kétségtelen, hogy a levéltár intézményi stabilitása és a szakrendszerek zavartalan működése elsősorban az ő kitartó, önzetlen tevékenységének volt köszönhető. Közvetlensége és példamutató hivatástudata maradandó emlékként él mindannyiunkban, a levéltárért végzett elkötelezett, fáradhatatlan munkájáért pedig örök hálával emlékezünk rá. Halála pótolhatatlan veszteség számunkra.

Kedves Huba, örök hálával és szeretettel gondolunk rád!

Gózszy Zoltán

Az Erőmű (ma Digitális Erőmű) épülete.
Fotók: Fortepan

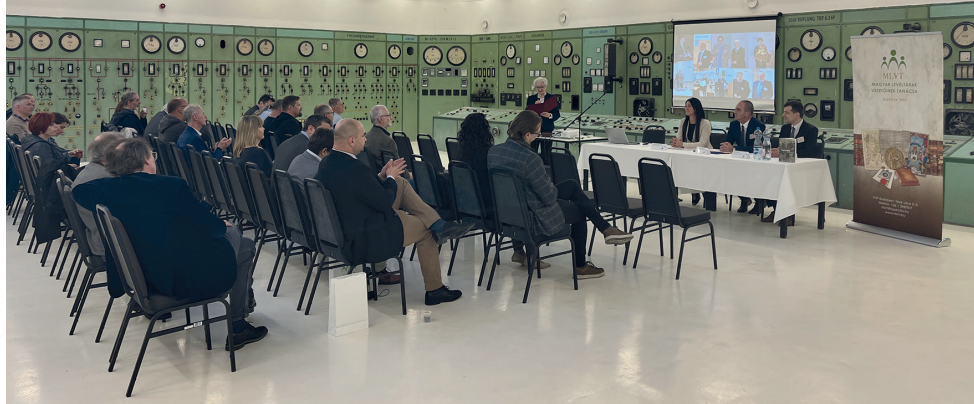

Fotók: Kovács Eleonóra

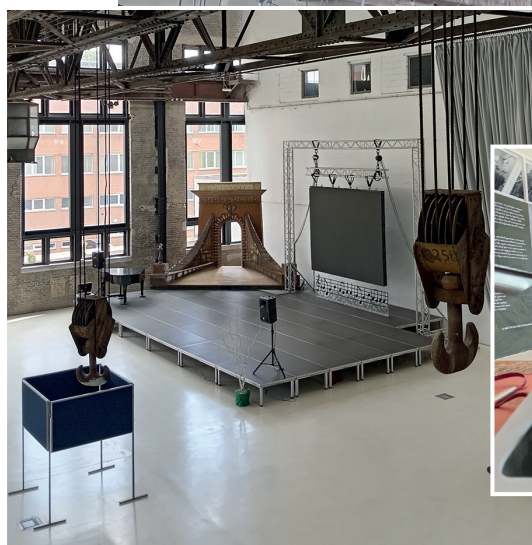

Fotók: Kovács Eleonóra

Fotó: Lovász Marianna

Fotók: Kovács Eleonóra

Fotók: Haraszi Viktor

